

1. Luku Olen 25-vuotias köyhä nainen, jolla ei ole lapsia tai miestä, minulla ei ole mitään. Olen töissä kotiapulaisena, saan siitä vain vähän palkkaa. Nyt eletään siis vuotta 1986. Minulla ei rahaa vaatteisiin eikä ruokaan, joten syön perheessä, jossa asun ja työskentelen. Perheen talon nimi on Bartonien kartano, se sijaitsee Amerikan Nashuassa. Aloitin kotiapulaisena noin viisi vuotta sitten, koska perheelläni ei ollut varaa edes ruokaan. Kaksi ensimmäistä vuotta lähetin aina puolet palkastani perheelleni, mutta sitten vanhempani kuolivat auton alle. Auton ajaja oli juoppo ja joutui vuodeksi vankilaan. Kun hän pääsi vankilasta, hän ajoi taas kolarin juopuneena ja kuoli siinä itsekkin. Loput perheestäni kuoli tauteihin, joita köyhyys ja huonot olot aiheuttivat. Paitsi veljeni, mutta hän menestyi eikä jäänyt auttamaan perhettä. En ole häneen yhteydessä, joskus hän kutsuu kylään ärsyttääkseen minua hienolla talolla ja suurella omaisuudellaan. Minä jäin auttamaan perhettäni, koska minulla ei ollut muuta paikkaa, jossa saa asua ja syödä, koska veljeni ei halunnut minua hänen taloonsa. Bartonien kartano on hieno ja todella iso. Siellä on paljon tilaa huonekaluille, eli paljon siivottavaa minulle. Kartanossa on kaksi kerrosta ja kellari. Kartano on muutenkin aika pelottava. Minun nimeni on Lorianna Bacs, minun isäni oli Englannista ja äitini oli Suomesta. Minua kutsutaan yleensä vain nimellä Lori. Minulla on tummat hiukset, jotka ovat aina nutturalla työni vuoksi. Olen aika lyhyt ikäisiini verrattuna. Minulla on ruskeat silmät ja pitkät ripset. Minua kiinnostaa eniten historia, mutta olen myös toiminnan ystävä. Siinä perheessä, missä asun, on kaksi lasta ja vanhemmat. Lasten nimet ovat Aliisa ja Ronald. Ronaldia kutsutaan myös nimellä Roni. Vanhempien nimet ovat Peter ja Liisa Barton. Aliisa on jo 14-vuotias, mutta Roni on vasta 11-vuotias. Eräänä päivänä minulle tapahtui jotain kummallista. Olin juuri menossa vaihtamaan lakanoita perheen sänkyihin. Kävelin yläkertaan. En löytänyt ketään sieltä. Minua pelotti hieman, mutta jatkoin etsintää. Kuulin Ronin huoneesta narinaa, joten menin katsomaan kuka tai mikä siellä on. Pelästyin kamalasti, kun Roni hyppäsi eteeni ja huusi: "Pelästyit!". Kun Roni oli mennyt alakertaan, menin Aliisan huoneeseen vaihtamaan lakanoita hänen sänkyynsä. Olin hyvin epätoivoinen, koska koko ajan täytyi pestä pyykkiä ja lakanoita ja hoitaa ylipäänsä koko perheen hommat yksinään. Aina, kun menen nukkumaan, niin mietin itsekseni, mitä voisin tehdä, että minulla olisi tarpeeksi rahaa ja asunto, jossa elää. Yleensä nukahdan tuo kysymys päässäni ja mietin sitä koko yön. Aamulla luulen keksineeni vastauksen, mutta hetken ajan kuluttua oivallan, että ei se sittenkään voisi onnistua. Päivän aloitan tekemällä aamupalan perheelle ja lopetan päivän vaihtamalla heille lakanat. Päiväruoan aika on tasan puoli kolme, eikä ruoka-ajoista saa joustaa. Viikko on kulunut pelkästään palvelen. Nyt on vihdoin kaksi päivää lomaa ja menen kaupungille saamillani rahoilla. Kaupungilla ollessani käyn monessa kaupassa, mutta en osta mitään. Kävelen noin tunnin, kunnes olen pimeällä kujalla ja eräs mies pysäyttää minut ja sanoo aseella uhaten: "Kädet ylös ja rahat tänne!" Minä tietysti annan hänelle rahat, kun hän niin määrää, mutta nyt viikon työ on mennyt minulta hukkaan. En viitsi ilmoittaa poliisille asiasta, koska en tiedä yhtään, miltä mies näytti tai kuka hän oli. Taas alkoi uusi viikko ja taas saan koko viikon palvella, mutta tällä viikolla tapahtui jotain erityistä. Olin viemässä imuria yläkertaan, huomasin, että sieltä oli pengottu vaatteita kaapeista ulos ja laatikot oli jätetty auki. Ihmettelin kamalasti, mitä ihmettä oli tapahtunut. Mutta kun katsoin tarkemmin niin näin, että koruja ja arvoesineitä oli viety. Arvasin heti, että se oli varas, koska ikkuna oli jätetty kiireessä auki. Kuulin oven avauksen ja menin heti alakertaan, koska perhe oli tullut takaisin naapurilta. Liisa meni yläkertaan, pelästyi ja huusi minulle: "Mitä olet tehnyt täällä ja missä ovat koruni!?". Minä yritin selitellä, että se en ollut minä, mutta hän ei tietenkään uskonut minua, joten minun piti palvella kaksi päivää enemmän kuin yleensä. Sinne menivät sitten vapaapäivät. Nyt olisivat tulossa vapaapäivät, mutta minä sitten jatkan palvelemista, kun Liisa ei minua uskonut. Sain

palkan, mutta en päässyt kaupungille. Apulaisen työhön menee kaikki aika. Vihdoin on mennyt kaksi päivää ja aloitan uuden työviikon. Tällä viikolla ei sen sijaan tapahdu mitään erityistä tässä perheessä, mutta keskellä viikkoa syttyi tulipalo tuossa läheisen kujan päässä, onneksi ketään ei kuollut eikä loukkaantunut. Viimeisenä työpäivänä ennen kahden päivän lomaa tein hommia vähän lepsusti, kun en jaksanut enempää. Siitä sitten tuli isot huudot taas kerran. No, nyt on lomaa kaksi päivää ja aion pitää huolta, ettei minulta viedä rahoja. Kävelen siis valoisilla kaduilla, jossa on paljon ihmisiä. En usko, että sieltä joku varas tulee ryöväämään minut. Nyt ei ole mitään jännittävää tapahtunut, mutta kohta tulee tapahtumaan jotain todella jännittävää. Ensin menee vielä pari viikkoa, sen jälkeen Aliisa, Ronald ja minä joudumme uskomattomaan seikkailuun...